

EN SVUNNEN TID. BERÄTTELSE FRÅN SKALMERED

NÅGOT AV VAD ANDRA BERÄTTAT - LITET AV VAD JAG SJÄLV UPPLEVT.

Hulda Andréasson berättar här om händelser och upplevelser i Skalmered.

Hulda Andréasson var närvarande vid Landvetters Hembygdsförenings första årsmöte i Församlingshemmet den 12 mars 1985. På bilden ses Hulda tillsammans med hembygdsföreningens ordförande Anna-Greta Janson till vänster och Karin Thörn till höger, som vid mötet framförde sin tonsättning av Hulda Andréassons dikt *De gamla Landvetterborna*.

EN SVUNNEN TID. BERÄTTELSE FRÅN SKALMERED

NÅGOT AV VAD ANDRA BERÄTTAT – LITET AV VAD JAG SJÄLV UPPLEVT

Av Hulda Andréasson, Skalmered.

Min farfar Andreas Börjesson var född 1.1.1812 död 1871 Min farmor Katarina Svensdotter var född 1817 i Backa Landvetter. De var troligen kusiner.

En kvinna berättade en gång att hennes far som pojke var med sin mor, som hjälpte till vid flyttkalaset när Katarina flyttade till Skalmered. Där var förriedare, som red före och frågade om hon fick komma till Skalmered. Så red de tillbaka med bud att det fick hon. Men det räckte inte. De fick rida en gång till och fråga om hon fick komma som husmor eller som piga. Jo, blev svaret. Hon skulle få komma som husmor. Troligen hade de väl spelmän med också, jag vill minnas att hon berättade att de hade en kopparkittel som de bankade på. Det var kanske musiken. Jag kommer inte ihåg mer av vad hon berättade. Det var tydligen noga med ceremonierna då. Hörde väl till kulturen på den tiden.

Ja, så blev det efter hand barn i huset. 1845 Johan och Samuel, tvillingar. Samuel dog när han var 15 år. Sofia född 1848, August 1850, Carl Alfred 1852, Elemina (Mina) 1857, Betty 1854.

Sofia blev gift med sin kusin, Bengt i Snåkered Fusegård. De andra var hemma och arbetade med jordbruket och tunnbinderi. Det fanns väl inga maskiner alls på den tiden, allt fick ju göras manuellt. Hästar hade de förstås, kanske oxar också till plöjning och andra körslor.

Betty dog i lungsjuka när hon var 24 år. Farfar Andreas hade dött i samma sjukdom 1871. Pappa och hans två yngre systrar var omyndiga då och fick förmyndare.

Så fick Anna Katarina och hennes barn sköta gården tillsammans till 1885 när pappa tog över. Den 22 aug. förlovade de sig, Alfred och vår mamma Charlotta. Äldste brodern Johan ville haft gården, men syskonen gick inte med på hans villkor. Han ville att de skulle stanna hemma och arbeta tills han fick betalt ut deras arvslotter. Så den 14 sept. 1885 blev pappa ägare till Skalmered 1² och den 2 november flyttade mamma hit. Jag vet inte mycket om farfar Andreas, men har hört om farmor Katrina att hon var snäll och gärna bjöd på mat åt hungriga vandrare. Man talade inte om tiggare utan sa "de gick och ba om".

Ni undrar om mamma Charlotta berättade om sina föräldrar. Det gjorde hon. Hon talade jämt om hur det var när hon var barn och växte upp. Hennes farfar Peter Olsson och hennes far Gustav Petersson och mormor Anna-Britta Larsson. De var snälla, men farfar Peter som bodde hos dem tills han dog 1871, var inte snäll, fast mamma tyckte han om så hon hade det inte så svårt. Men Gustav dog i blodförgiftning 1879. Det har jag skrivit om förut, hur mormor blev änka och mamma, som var äldst var bara 16 år och moster Frida bara 2 år.

Landvetters Hembygdsförening

Morfar hade 2 bröder som kom till Göteborg, Den ene blev skräddare och den andre skomakare. Skomakare var de, både farfar Peter, pappa Gustav och mammas bröder, August och Karl

När mamma gick i småskolan fanns inget skolhus i Sörtorpa. Skolan ambulerade mellan hemmen. Mamma berättade att hennes farfar bar henne på ryggen till Håltet när hon var 5 år. Hon brukade tala om att skolinspektören frågade henne så här "skulle du inte vilja bli lärarinna, du som kan läsa så bra?" Hon svarade "nä". Dumt kanske. I folkskolans barndom var väl de styrande ute efter ungdom som kunde utbildas till lärare.

Mammas bror Karl tog över hemmatorpet. August gifte sej till ett annat torp, han var så snäll och glad, liksom hans Jenny. Det var så roligt att komma dit, när jag var barn. De hade bara ett rum och kök men där var alltid så fint och i ordning fast det var 5 barn. En av flickorna var jämnårig med mej och det var så roligt när vi kunde träffas. Vi hade en hel mil att gå men träffades rätt ofta, de stannade över natten hos oss när de gick till kyrkan och vi gick till dem den långa vägen ibland. Både mamma och pappa hade släkt på fler ställen där, så vi hade många att hälsa på och det gick inte på en dag utan vi fick ligga över och det blev ju hos morbror Karl nästan alla gånger. Mormor hade flera syskon, de flesta bodde däromkring.

Mormors föräldrar hette Lars Olson och Johanna Olsdotter. De bodde på ett torp som hette Ledet (Le't) i Bertshult. Mormor Anna-Britta var äldst, född 1835. Hennes syskon hette Johanna, Carolina, Olaus, Maria (hon flyttade till Stora Lundby) och Karl. Moster Johanna blev gift med en som hette Helje eller Helge, de hade inga barn. De bodde på ett litet ställe som hette Håltet. Helje blev inte så gammal och när mormor Anna-Britta inte kunde vara kvar på Kleva flyttade hon till Johanna och när Johanna dog kom mormor hit och var här tills hon dog 1908. Hon och Anna var så goda vänner och hjälpte varandra, det har Anna talat om. Jag minns inte så mycket av det.

Mamma berättade mycket, t.ex. hur hon (med hjälp av en jämnårig flicka) som 10-åring fick baka bröd, därför att mormor blivit sjuk. Hon berättade också hur morfar blivit "konstig" i huvudet efter en sjukdom. Det yttrade sej bl.a. i att han hade sett i stjärnorna att det var farligt att dricka kaffe. Då gick han och grävde ner kaffekitteln. Mormor spårade honom i det våta gräset och grävde upp kaffekitteln. En gång när han var i Snugga och gjorde skor, kom där en främmande karl, en finne, han sa till Stava (husmor på stället) "den karn e inte riktig, men om I vill ska I få medicin som botar honom" Stava skickade bud till mormor och frågade om hon ville de skulle ta emot erbjudandet. Det gick mormor med på. "I kan ge honom det i halvar" (s.k. kaffegök). Morfar kände smaken av mixturen men Stava förklarade att hon hade haft medicin till barnen på flaskan. Han var bra efter det, men dog ju efter två år i blodförgiftning.

Mamma berättade om julseder. Folk gick omkring i stugorna till Lusse, de hade inte Lucia, men fick traktering. Stjärngossar talade hon om, fast jag minns bara att hon talade om Judas med pungen och Herodes. Stjärngossarna gick visst efter jul, dagen efter trettondagen vill jag minnas. Mamma talade också om fattigdom

Landvetters Hembygdsförening

och om elaka människor men det får bli ett annat kapitel.

Om arbete och bekymmer osv.

De hade fler djur på ställen då än nu. Ett par hästar på en fjärdingsgård, oxar på en del ställen, kor, får, höns och ett par grisar. Bete på inägorna räckte inte då, de måste ju ha till vinterfoder också, så korna fick gå i skogen på sommaren, utom de nykalvade, för då skulle en mjölka 3 gånger om dagen.

Det fanns varg i skogarna på 1800-talet. Pappa var ju född 1852 och som 17-åring var han med på vargjakt (vargskall). De hade lurar och blåste i så de skrämde ihop vargarna på en udde i en sjö. Så satte de upp vargnät och fångade dem. Jag tror de dödade dem med spjut (jag har hört uttrycket vargaspjut). Jag har också sett en "skallur", en lång lur var det, de har en i Snåkered. Vargnätet för Skalmared finns här, med farfars initialer. Det ser ut som om de kunde sätta ihop flera.

De hade vallpojkar eller flickor ("hulingar") som gick med korna i skogen. Farfar köpte en gång för 60 kr st. en ko och en hund. En stor vovve som var särdeles klok. Han vallade korna i skogen. Jag gissar att det var Dalbohund, en ras som visst är utdöd nu. (då var nog inte lagen om att omföra kronor och ören genomförd, så det med 60 kr är nog fel, riksdaler =lika värde som en krona)

En bonde från Kopparbo (Härryda) skulle en gång gå hit och ge farfar stryk. De hade såg i Dammtjärnsbäcken med gemensam rätt till vattenfallet. Kanske var det något där som de var osams om. Det blev emellertid ingen stryk för farfar. Han fick ta undan hunden som hade lagt ner ovännen på marken. Den fina hunden fick ett sorgligt slut sägs det. Pojkarna på gården brukade rida på honom, så de knäckte hans rygg.

Även på små ställen hade de en eller två kor. Skulle någon mista sin enda ko var det en stor olycka. Då brukade man samla in pengar (gick med lista) för att hjälpa dem som drabbats. Så de skulle kunna köpa en ny ko.

Det var mycket arbete med att ta vara på mjölken när det blev mycket. Man fick göra både ost och smör själv. Separator var inte vanlig förrän omkring 1900, så de fick ha mjölken i fat och bunkar och skumma av grädden för hand. Smöret som inte användes i hushållet såldes givetvis. De plockade också skogsbär och sålde på torget. Det fanns väldigt gott om lingon vissa år. När jag var ung kunde det hända att flera gick i sällskap till skogen, en eller två från vart ställe i Skalmared. Det förekommer inte nu. Flyget har ju gått in på våra gamla bärmarker, en stor del i alla fall. En del år var det sämre med bär men när det fanns kokade de in mycket, lingon och blåbär höll sig i årtal, även utan socker. Så de blev väl aldrig utan, som jag minns. Att gå i skogen och plocka bär tyckte jag om, även när jag gick ensam. Då gick jag vilse ibland, men kom alltid till någon känd plats och hittade hem. Att ta vara på bären var inte alls roligt men nödvändigt. Anna orkade ju inte med allt det arbetet.

Hushållsarbetet var jobbigt på den gamla goda (?) tiden. Inga nutida bekvämligheter. När jag var barn gjorde vi inte ost hemma. De köpte stora ostar på ett ställe

Landvetters Hembygdsförening

i Göteborg. Men 1915 var här en skolkökskurs (ambulerande). Där fick Signe gå och lära sig bl.a. att göra ost, så då började vi igen. Då pågick ju första världskriget. Sen blev det ett uppehåll, men hemmaosten kom igen sen. Mamma kunde ju och jag fick lära mej lite på Strömme, så vi gjorde ost då och då. Vi bakade bröd i stora ugnen när mamma och Anna levde och orkade arbeta. Före jul höll vi på 2 dar med julbaket. Grova rågkakor, fina vetekakor och det speciella julbrödet med sirap, fett och kryddor, pomeransskal och lite andra kryddor. Sist på eftervärmen kaffebröd med saffran. Småbarnen, här Frits och jag, fick egna kakor av det fina julbrödet, mindre men lika tjocka och goda, en av varje och ett pepparkaks-djur, en tupp eller häst. Det skulle ligga på bordet vid våra platser, som julhögar. Vi sparade det nog en tid, hur länge kommer jag inte ihåg. Annars under året bakade vi varannan vecka, då blev brödet hårt, vi blötte de grova kakorna i vatten. Fint vetemjöl fick vi köpa och det brödet doppade vi här i morgonkaffet.

Våra närmaste grannar och vi gick till varandra med bröd när vi hade bakat. En grov kaka och en fin kaka vill jag minnas. Så blev det lite nybakat mellan storbaken. På samma sätt när vi slaktat och när korna kalvat. Då gick vi till varandra med palt eller råmjölkspannkaka

De "små stugornas folk" fick också palt och "slaktebete". Och hade vi bra med mjölk brukade vi ta med oss en flaska mjölk när vi hälsade på vänner som inte hade kor själva.

Det berättas att moran på ett ställe där de inte kunde hålla djur, i alla fall hade en gris en gång. När de slaktat den ville hon ge bort palt åt alla som brukade ge dem. När hon gjort det hade hon tre paltar kvar! Hon och hennes man hade inga barn så de fick ju i alla fall smaka på sin palt!

De åt rätt mycket sill och fisk, både salt och färsk. En hel tunna salt sill köptes i Göteborg vid de obligatoriska stadsresorna. Det var billigt när sillen "gick till". Vid ett sådant tillfälle köpte pappa en massa sill, kanske så mycket han kunde ha på stadskärran. När han kom hem bytte han häst och körde på natten uppåt Hällingsjö och bygden däromkring och sålde sillen på morgonen. Andra som hade samma planer körde också men inte förrän det blev morgon och fick inte sålt där pappa varit före. Det var väl inte så skojigt för dem. Men pappa behövde säkert det han tjänade på den resan och sillen var ju lite färskare än den som kom senare.

Pappa talade om en häst, gamle Brunte. Den lär ha haft vad man kallar "ett sjätte sinne". En gång skickade pappa en dräng till stan med ett lass potatis. De skulle lämnas på ett ställe där de var beställda. Drängen frågade vart han skulle köra med potatisen. Pappa sa "Kör du, hästen vet var det är". Det gick vägen! Det förekom någon gång på stadsvägen när bönderna var på hemväg att det blev bråk och slagsmål på vägen. De som var svaga för det då billiga brännvinet, tog väl lite för många "styrketårar" och kunde bli lättretade. Somliga somnade på kärran och de blev ju hemkörda av sina hästar. Men, som sagt, det kunde gå hett till. En gång när pappa var på hemväg med gamle Brunte för kärran fick han ingen fart på hästen. Den gick ovanligt långsamt. Senare fick han veta att det varit bråk

Landvetters Hembygdsförening

bland dem som varit före på vägen. Det var över när pappa kom dit. En annan gång var det tvärtom. Hästen sprang hemåt för allt vad den var värd. Då var det bråk bland dem som kom efter.

Vi hade två hästar förr. En som hette Munter var bra på att springa. Han var svart och var av annan ras än de vanliga. Han var nättare byggd, hade smalare ben och inget hovskägg. Men han var inte att lita på. En gång sparkade han Frits så Signe fick bära in honom. Gustav, Signe och Frits var de som hade mest att göra med hästarna

Hundar hade vi för det mesta. Den första jag minns hette Tyra, gråvit stövaretik. Det var väl Gustavs hund. Under första världskriget fick vi en valp från Lundby Prästgård. Hon var så klok och fin, hette Vasti, blev Annas hund, det bestämde Vasti själv. Signe hade samtidigt en liten knähund som hette Tindra. Den sista vi hade hette Tello, den var stor och gul.

Vid sekelskiftet kom nya metoder och maskiner in i verksamheten på gårdarna. Köpt gräsfrö, slåttermaskin och hästräfsa. Vattenledning 1898, det blev först en stor träpump vid ladugården. En tekniskt begåvad, självlärd bonde hade visst gjort den. Det var jobbigt att använda den, men de slapp ju att bära vatten från brunnen. Sen blev det köpt järnpump inne i fähuset. 1923 blev det elektriskt ljus, 1925 såg med motor och även till tröskverket. 1928 elektrisk pump med hydrofor och vatten ända in i köket. Linoleumsmatta fick vi i köket 1912, det var nog inte många som hade det då, En begagnad symaskin någon gång på 1890-talet och en ny Singer 1910.

Det fanns i bygden tekniskt begåvat folk som kunde göra både det ena och det andra som behövdes, t.ex. bygga hus, göra sågar och tröskverk m.m. En kusin till pappa var bra på att göra tröskverk och sågar. Små sågverk i vattenfall vid ån och bäckar lite varstans. I tunnbinderiet ville pappa ha en bandsåg. Han skickade bud med mamma till kusinen. Denne bekräftade att beställningen gått fram på det här sättet; "Di käring sa'e te mi fru att ja ska göra en sagmaskin åt dek". (sagmaskin är dialekt - såg blev sag). Skomakare fanns flera i bygden. Två smeder, bröder, hade smedjor bredvid varandra.

Vid ett vattenfall i ån vid Backa fanns sen gammalt kvarn och såg. Den såldes, köpare var Ljungkvist. Han satte upp en orgelfabrik och byggde elektricitetsverk. Sen elektriciteten kom försvann de flesta små vattensågarna från ån och bäckarna.

1914 var det en väldigt varm sommar. Det var eldsvådor ute i markerna. Karlarna fick rycka ut och släcka lite varstans. Gustav var i Partille kommer jag ihåg, men då var det ingen skogsbrand i Landvetter. På sommaren (aug. tror jag) bröt första världskriget ut och då blev det mobilisering. Gustav blev inkallad på bevakning ett par gånger. De flesta var så rädda att kriget skulle komma hit. Jag hade mardrömmar och vaknade ibland om nätterna genomsvett och hade drömt att kriget kommit. Det blev ransonering och många kom från städerna ut på landsbygden och bad om mat.

Landvetters Hembygdsförening

Länsman och fjärdingsman gick husesyn på gårdarna för att se efter om bönderna hade gömt undan odeklarerad säd och potatis. Man fick inte använda brödsäd och potatis till djuren.

Vi hade karbidlampor, det gick inte att få fotogen. Elektriciteten kom först 1923.

1918 på våren blev pappa sjuk. Det var magen, han tålde inte maten, det var ju cancer. Han hade inga plågor, han var uppe tills några veckor innan han dog den 19 september. Gustav hade tagit över gården från den 15 augusti.

1925 på sommaren var det en stor skogsbrand i Landvetter. Det var skogen på andra sidan Sörtorpavägen. Jag vill minnas att den höll på en hel vecka. Elden började vid Sjärsjön vid Hasslerås. Det var mycket folk från bygden och även militär som kämpade mot elden i det torra sommarvädret. Då kom regnet och gjorde slut på den brasan. I början på seklet var det en skogsbrand på Snåkereds skog men den blev snart släckt. Det var på försommaren och inte så torrt.

Landvetters Hembygdsförening

MINNE AV EN VÅRKVÄLL

Jag minns en vårkväll för längesen
En frisk och skön.
Med blommande sippor på dikesren
Och doft av vår från träd och teg.
Kyrkklockan ringde till aftonbön
När jag gick hemåt med trötta steg.
Det var i vårbrukets bråda tid
Men på åkern han förut plöjt
Bakom sin harv och sin snälla häst
Stod vår granne stilla i andakt och frid
Med huvudet bart och böjt.
Det var en vårkväll så frisk och skön
En vardagskväll när den är som bäst.

H.A.

DE GAMLA LANDVETTERBORNA

De gingo tungt bakom plogarna
där de plöjt sin steniga mark.
De körde om vintern i skogarna
när tjälen låg djup och stark.
De bankade träget på kaggarna
och tunnor, stora och små,
som borde bli täta i laggarna
men säljas billigt ändå.
De körde stadsläss på vägarna
i väderlek god som svår.
Så levde de gamla ägarna
till bygden, som nu är vår.

Och kvinnorna delade mödorna -
de skötte smådjur och kor.
De var med och bärgade grödorna
om skörden var klen eller stor.
De körde till staden som männerna,
de var med när tröskdammet rök.
De buru de tunga spännerna
med vatten till lagård och kök.
Och detta förutom allt strävande
med matlagning, småbarn och tvätt
och skurgolv och spinning och vävande,
De hade det nog ej så lätt.

Landvetters Hembygdsförening

Det var just ej en fostran i mjäkighet
som var deras lott och del.
De hade ej anlag för vräkighet,
fast de väl hade andra fel
så det räcker till stoff åt belackare.
Men i sägner jag hört från förr
spordes det sällan att stackare
gick ohjälpta bort från en dörr.
Och det fanns i de kärva sinnena
av ursprunglig huvmo en skatt
som lyser ännu i minnena
ur det förgångnas natt.

Några namn stå skrivna på vårdarna
andra ej minnessten fått.
De ha för längesen lämnat gårdarna
där de plöjt och harvat och sått.
Där de strävat med stenen och dikena,
skött hästar och smådjur och kor,
ligga de många små rikena
där det nutida Landvetter bor.
Folk från många små orter och städerna
men ock vi, som ärvt våra hem
och vår urgamla hembygd från fäderna
VI BÖR HEDRA MINNET AV DEM.

Hulda Andréasson

Obs. sista versen har ny lydelse Hulda skriver; "jag har ändrat den här versen,
jag var inte riktigt nöjd med den,"

Tankar efter en episod.

Vi har ofta haft små barn
som gäster hos oss.
Vi trivdes bra tillsammans -
de grät nån gång förstås.
Det gick över -
snart var de glada igen.
Nu ser vi dem sällan
men tänker på dem än.
Jag minns en gång -
De är mitt upp i leken -
Då händer något,
de kastar sina saker.
Glömd är leken, glömda är vi.
Pappa kommer! De störtar i hans famn.

Landvetters Hembygdsförening

Vi sysslar med så mycket,
vi har så många ting.
Vi har vänner och hem,
reser gärna omkring.
Eller har det trist och ensamt,
kanske grubblar och gråter,
sörjer spillda tillfällen
som aldrig kommer åter.

Någon hämtar oss en gång
till ett annorlunda hem.
Från allt vi gjort och alla saker -
(andra tar väl hand om dem)
Då är vi kanske rädda
inför detta är vi små.
Och vi vet ju inget säkert,
men vill hoppas ändå
att vi som barn, naturligt,
kan släppa det vi har.
Och som barn i glädje möta
vår himmelske Far.

Hulda

Skalmered, Landvetter, september 1975.

Landvetters Hembygdsförening

Skickar här det gamla tidningsurklippet jag nämnde om. Flera av dem som var med finns ju kvar än och kommer kanske ihåg hur det var och varför det slutade. Jag gissar att grosshandlare Lindegren kan vara samlaren som nämns där. Han hade skänkt en del gamla saker som förvarades på Bygården i brist på annat utrymme, men var de nu finns vet jag inte.

(Det tidningsurklipp Hulda avser gäller ett referat i en Göteborgstidning från ett möte med den Hembygdsförening som fanns i Landvetter omkring 1940. Föreningen måste dock snart avveckla sin verksamhet till följd av det ansvar och den stora arbetsbelastning som ålades de ledande personerna under kris- och krigstiden 1939- -1945.)

Jag bifogar den lilla vårdikten, den får Ni gärna använda om det passar någon gång. Karin Thörn får gärna prata med mej om hur hon vill och givetvis Ni också. Bara inte när det är lågtryck för då blir jag så förtvivlat trött så då vill jag ingenting.

Hälsningar från Hulda.

Landvetters Hembygdsförening har hållit årsmöte. Till ordförande omvaldes polismannen H. Skoglundh och till styrelseledamöter i övrigt valdes folkskolläraren Olof Gradén, korrespondenten Lars Dunberger, posttjänstemannen Eric Carlsson och avdelningschefen Henrik Baaz. Till revisorer valdes kontoristen Magnhild Carlsson och fröken May Ljungqvist. Till föreståndare för föreläsningsverksamheten valdes folkskolläraren Gradén och till föreståndare för språkundervisningen avdelningschefen Arthur Lincoln. Föreningen är numera ansluten till Västra Sveriges Folkbildningsförbund. Av föreningens verksamhetsberättelse framgick att studiearbetet givits den centrala platsen i föreningens verksamhet. Således anordnades i början av år 1941 en hel serie olika föreläsningar, som pågingo till fram mot våren. Jämsides härmed bedrevs undervisning i engelska. Den föreläsningsserie, som föregående år planlades pågår nu och i samband med årsmötet höll rektor Björn Sterner från Viskadalens Folkhögskola en föreläsning om ϕ Knallar, knalleliv och knallehistorier ϕ . Den 30 mars håller författarinnan Jeanna Oterdahl en föreläsning om ϕ Norden i våra hjärtan ϕ och den 20 april kommer kyrkoherde Grände och talar om ϕ Ungdomen och nöjeslivet ϕ . Den 4 maj kommer en diskussionsafton att anordnas mellan Landvetters kommunalfullmäktigeledamöter och allmänheten i kommunalpolitiska frågor med landstingsdirektören N. V. Torstensson som inledare. Den 18 maj äger avslutning rum som anordnas i form av en musikalisk aftonunderhållning med musikalisk gissningstävlan m.m. Fornminnesvården ingår ävenså i föreningens verksamhet. För närvarande pågår förhandlingar om erhållandet av lämpliga lokaler till en fornminnessamling, som en intresserad samlare vill överlåta. Det är föreningens mål att så småningom kunna få egen fornminnesgård, men denna fråga torde ej kunna lösas förrän det bliver normala tider igen.

Landvetters Hembygdsförening

I en bandinspelning i Huldass hem berättar hon om när hon gick till Göteborgs-Posten med sin dikt "De gamla Landvetterborna" och att anledningen var en artikel i tidningen om att Sjöstrand ville att kommunen skulle bygga en fornminnesgård för ovanstående nämnda samlingar.

Bandinspelningen är i Hembygdsföreningens ägo.

